

POSTANOWIENIE

Dnia 6 lutego 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Stanisław Zabłocki

w sprawie **A. T.**

skazanego z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. i art. 4 § 1 k.k. oraz z art. 13 § 1 w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. i w zw. z art. 31 § 2 k.k.

w związku z rozpoznaniem w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 6 lutego 2020 r.

wniosku osobistego skazanego o wznowienie postępowania karnego
zakończonych wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 14 marca 2019 r., II AKa (...),

utrzymującym w mocy

wyrok Sądu Okręgowego w S. z dnia 5 grudnia 2018 r., II K (...)

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

**odmówić przyjęcia osobistego wniosku skazanego o
wznowienie postępowania, jako oczywiście bezzasadnego.**

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 18 grudnia 2019 r. skazany A. T. wniósł o wznowienie postępowania karnego zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 14 marca 2019 r., II AKa (...), utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w S. z dnia 5 grudnia 2018 r., II K (...) (ten ostatni wyrok był zaskarżony wyłącznie w części dotyczącej orzeczenia o karze), którym skazano go za przestępstwa określone w art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. i art. 4 § 1 k.k. oraz w art. 13 § 1 w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. i w zw. z art. 31 § 2 k.k. na karę łączną 10 lat pozbawienia wolności oraz dwie nawiązki po

5.000 zł każda. W uzasadnieniu wniosku skazany wskazał, że przypominał sobie wiele okoliczności i żąda ponownego przesłuchania świadków i pokrzywdzonego. Podał, między innymi, że miał być nakłaniany do przestępstwa przez R. O. , który pomógł mu zaciągnąć pokrzywdzonego D.B. W. do bramy i patrzył jak skazany okalecza pokrzywdzonego, dopingując do zadawania ciosów. Skazany opisał relacje łączące go z pokrzywdzonym, jak i te, które łączyły R. O. z pokrzywdzonym. W dalszej części wniosku skazany opisał zdarzenie z pokrzywdzonym K. T. , wskazując, że w tej mierze zachodziły liczne wątpliwości, które nie zostały wyjaśnione w pierwotnym postępowaniu karnym.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Wznowienie postępowania karnego jest instytucją wyjątkową, która pozwala na wyeliminowanie z obrotu prawnego prawomocnego wyroku tylko w szczególnych, wskazanych przez ustawodawcę wypadkach (art. 540 – art. 540b k.p.k.). Jedną z takich podstaw jest ujawnienie się po wydaniu orzeczenia nowych faktów lub dowodów wskazujących na to, że skazany nie popełnił czynu albo czyn jego nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze albo skazano go za przestępstwo zagrożone karą surowszą albo nie uwzględniono okoliczności zobowiązujących do nadzwyczajnego złagodzenia kary albo też błędnie przyjęto okoliczności wpływające na nadzwyczajne obostrzenie kary (art. 540 § 1 pkt 2 lit. a i b k.p.k.; przesłanka z lit. c, z uwagi na to, że w tej sprawie nie umorzono czy to bezwarunkowo, czy warunkowo postępowania karnego, nie mogła być w ogóle brana pod uwagę).

Okoliczności, na które wskazuje skazany w swoim piśmie procesowym, żadną miarą nie przystają do tej podstawy wznowienia i nie wymagają w związku z tym podejmowania czynności zmierzających do usunięcia braku formalnego tego wniosku poprzez sporządzenie go i podpisanie przez adwokata lub radcę prawnego. Wznowienie postępowania karnego na tej podstawie dotyczyć może jedynie postępowania dotyczącego konkretnego skazanego i nie może służyć pociągnięciu do odpowiedzialności karnej innej osoby (a tego skazany oczekuje w odniesieniu do R. O. i czynu przypisanego mu w pkt. II. wyroku Sądu Okręgowego) ani też nie może polegać na dokonywaniu ponownej oceny tych samych dowodów i roztrząsaniu wątpliwości faktycznych związanych z przypisanym skazanemu

przestępstwem już raz uprzednio rozstrzygniętych w prawomocnym wyroku skazującym (w odniesieniu do czynu przypisanego w pkt. I wyroku Sądu Okręgowego). W tym zakresie wnioskodawca musiałby wskazać na nowy fakt albo nowy dowód, z którego wynikałoby, że nie popełnił przypisanego mu przestępstwa, a tego skazany nie czyni, a nawet nie uprawdopodobnia, że taki fakt czy dowód mógłby w ogóle istnieć. Na marginesie zaznaczyć także trzeba, że skazany przyznał się do popełnienia zarzucanych i ostatecznie przypisanych mu czynów (k. 713, 421v-422, 50v-51), a wyrok skazujący był zaskarżony apelacją obrońcy jedynie w zakresie orzeczenia a karze, zaś z kwestionowania wyroku Sądu odwoławczego skazany w ogóle zrezygnował, nie składając kasacji.

Skazany A. T. nie wskazuje także na występowanie którejkolwiek w pozostałych przesłankach wznowienia postępowania karnego, a w szczególności tzw. *propter falsa*, która pozwalałaby na wznowienie w wypadku, gdyby w związku z postępowaniem dopuszczono się przestępstwa, a istnieje uzasadniona podstawa do przyjęcia, że mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia (art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k.). Podstawa ta nie dotyczy jednak kwestii ewentualnej odpowiedzialności karnej innych osób za udział w przestępstwie przypisanym skazanemu, a jedynie takich czynów, które zostały popełnione w związku z postępowaniem karnym i mogły mieć wpływ na treść wydanego wyroku (np. przestępstwa składania fałszywych zeznań – art. 233 § 1 k.k. czy stosowania przemocy albo gróźb wobec świadka – art. 245 k.k.).

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia osobistego wniosku skazanego o wznowienie postępowania karnego jako oczywiście bezzasadnego, bez podejmowania czynności zmierzających do usunięcia braku formalnego w zakresie przymusu adwokacko-radcowskiego.